

Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΕΡΓΑΤΩΝ ΚΑΙ ΑΓΡΟΤΩΝ

Η φόρμουλα «κυβέρνηση εργατών και αγροτών» εμφανίζεται, για πρώτη φορά, στα 1917, στην αγκιτάτσια των μπολσεβίκων και υιοθετείται οριστικά ύστερα από την εξέγερση του Οχτώβρη. Σ' αυτή την περίπτωση δεν αντιπροσώπευε παρά τη λαϊκή ονομασία της διχτατορίας του προλεταριάτου που είχε ήδη εγκαθιδρυθεί. Η σπουδαιότητα αυτής της ονομασίας βρισκόταν προπαντός στο γεγονός ότι έβαζε σε πρώτο πλάνο την ιδέα της ΣΥΜΜΑΧΙΑΣ ΤΟΥ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΓΡΟΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ, που αποτελούσε τη βάση της σοβιετικής εξουσίας.

Όταν η Κομμουνιστική Διεθνής των επιγόνων επιχείρησε να ξαναζωντανέψει τη φόρμουλα της «δημοκρατικής διχτατορίας των εργατών και των αγροτών», που η ιστορία την είχε θάψει, έδωσε στη φόρμουλα «κυβέρνηση εργατών και αγροτών» ένα περιεχόμενο εντελώς διαφορετικό, καθαρά «δημοκρατικό», δηλαδή αστικό, αντιτάσσοντάς το στη διχτατορία του προλεταριάτου. Οι μπολσεβίκοι - λενινιστές απόρριψαν χωρίς ενδοιασμούς το σύνθημα της κυβέρνησης «εργατών και αγροτών» στην αστικοδημοκρατική του έκδοση. Βεβαίωσαν και βεβαιώνουν ότι, αν το κόμμα του προλεταριάτου αρνηθεί να βγει από τα πλαίσια της αστικής δημοκρατίας, η συμμαχία του με την αγροτιά θα καταλήξει απλώς στην υποστήριξη του κεφαλαίου, όπως έγινε με τους μενσεβίκους και τους σοσιαλεπαναστάτες στα 1917, όπως έγινε με το Κομμουνιστικό Κόμμα Κίνας στα 1925-27, όπως γίνεται τώρα με τα «Λαϊκά Μέτωπα» της Ισπανίας, της Γαλλίας και άλλων χωρών.

Από τον Απρίλη μέχρι το Σεπτέμβρη του 1917, οι μπολσεβίκοι απαιτούσαν από τους σοσιαλεπαναστάτες και τους μενσεβίκους να σπάσουν τους δεσμούς τους με τη φιλελεύθερη μπουρζουαζία και να πάρουν την εξουσία στα δικά τους χέρια. Μ' αυτόν τον όρο, οι μπολσεβίκοι υπόσχονταν στους μενσεβίκους και τους σοσιαλεπαναστάτες, στους μικροαστούς εκπροσώπους των εργατών και αγροτών, την επαναστατική τους βοήθεια ενάντια στη μπουρζουαζία. Οι ίδιοι όμως αρνούνταν κατηγορηματικά, τόσο το να μπούνε στην κυβέρνηση των μενσεβίκων και των σοσιαλεπαναστατών όσο και το να πάρουν πάνω τους την πολιτική ευθύνη των πράξεών της. Αν οι μενσεβίκοι και οι σοσιαλεπαναστάτες είχαν πραγματικά σπάσει τους δεσμούς τους με τους καντέ (φιλελεύθερους) και με τον ξένο ιμπεριαλισμό, η «κυβέρνηση εργατών και αγροτών» που είχε σχηματιστεί απ' αυτούς δε θα μπορούσε παρά να επιταχύνει και να διευκολύνει την εγκαθίδρυση της διχτατορίας του προλεταριάτου. Μα είναι ακριβώς γι' αυτό το λόγο που οι κορυφές της μικροαστικής δημοκρατίας αντιστέκονταν μ' όλες τους τις δυνάμεις στην εγκαθίδρυση της δικής τους κυβέρνησης. Η πείρα της Ρωσίας απόδειξε, και η πείρα της

Συντάχθηκε απο τον/την Σύνταξη Ε.Δ.
Δευτέρα, 28 Μάρτιος 2011 15:35

Ισπανίας και της Γαλλίας το επιβεβαιώνει γι' άλλη μια φορά, πως, ακόμα και σε συνθήκες πάρα πολύ ευνοϊκές, τα κόμματα της μικροαστικής δημοκρατίας (σοσιαλεπαναστάτες, σοσιαλδημοκράτες, σταλινικοί, αναρχικοί) είναι ανίκανα να σχηματίσουν μια κυβέρνηση εργατών και αγροτών, δηλαδή μια κυβέρνηση ανεξάρτητη από τη μπουρζουαζία.

Παρ' όλα αυτά, η διεκδίκηση των μπολσεβίκων, που απευθυνόταν στους μενσεβίκους και τους σοσιαλεπαναστάτες: «σπάστε τους δεσμούς σας με τη μπουρζουαζία, πάρτε στα χέρια σας την εξουσία», είχε για τις μάζες μια τεράστια εκπαιδευτική αξία. Η επίμονη άρνηση των μενσεβίκων και των σοσιαλεπαναστατών να πάρουν την εξουσία, που τόσο τραγικά εμφανίστηκε στις μέρες του Ιούλη, τους έκανε να ξεπέσουν οριστικά στα μάτια του λαού και προετοίμασε τη νίκη των μπολσεβίκων.

Το κεντρικό καθήκον της 4ης Διεθνούς είναι ν' απαλλάξει το προλεταριάτο από την παλιά ηγεσία, που ο συντηρητισμός της βρίσκεται σε πλήρη αντίθεση με την καταστροφική κατάσταση του καταρρέοντος καπιταλισμού και αποτελεί το κύριο εμπόδιο στην ιστορική πρόοδο. Η κύρια κατηγορία που η 4η Διεθνής εκτοξεύει ενάντια στις παραδοσιακές οργανώσεις του προλεταριάτου, είναι ότι αυτές δε θέλουν να ξεκολλήσουν από το πολιτικό μισοπτώμα της μπουρζουαζίας.

Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες, η διεκδίκηση η συστηματικά απευθυνόμενη στην παλιά ηγεσία: «σπάστε τους δεσμούς σας με τη μπουρζουαζία, πάρτε την εξουσία!», είναι ένα εξαιρετικά σπουδαίο όργανο για να αποκαλύψουμε τον προδοτικό χαρακτήρα των κομμάτων και των οργανώσεων της 2ης και της 3ης Διεθνούς, όπως και της Διεθνούς του Άμστερνταμ.

Το σύνθημα κυβέρνηση «εργατών και αγροτών» χρησιμοποιείται από μας αποκλειστικά με την έννοια που είχε στα 1917 στο στόμα των μπολσεβίκων, δηλαδή σαν ένα σύνθημα αντιαστικό και αντικαπιταλιστικό, και σε καμιά περίπτωση με τη «δημοκρατική» έννοια που του 'δωσαν αργότερα οι επίγονοι, κάνοντάς το, από γέφυρα πού 'ταν τότε προς τη σοσιαλιστική επανάσταση, το κύριο εμπόδιο σ' αυτό το δρόμο.

Απ' όλα τα κόμματα και τις οργανώσεις που στηρίζονται πάνω στους εργάτες και τους αγρότες και μιλούν σ' όνομά τους, απαιτούμε να σπάσουν τους πολιτικούς δεσμούς τους με τη μπουρζουαζία και να μπουν στο δρόμο της πάλης για την κυβέρνηση εργατών και αγροτών. Σ' αυτό το δρόμο, τους υποσχόμαστε πλήρη υποστήριξη ενάντια στην καπιταλιστική αντίδραση. Ταυτόχρονα, αναπτύσσουμε ακούραστα μια ζύμωση γύρω από τις μεταβατικές διεκδικήσεις που θα πρέπει κατά τη γνώμη μας, να αποτελούνε το πρόγραμμα της κυβέρνησης «εργατών και αγροτών».

Συντάχθηκε απο τον/την Σύνταξη Ε.Δ.
Δευτέρα, 28 Μάρτιος 2011 15:35

Είναι δυνατή η δημιουργία μιας τέτοιας κυβέρνησης από τις παραδοσιακές εργατικές οργανώσεις; Η προηγούμενη πείρα μας δείχνει, όπως το 'χουμε κιόλας πει, πως κάτι τέτοιο είναι το λιγότερο ελάχιστα πιθανό. Είναι ωστόσο αδύνατο να αρνηθούμε κατηγορηματικά από τα πριν τη θεωρητική δυνατότητα ότι, κάτω από την επίδραση ενός συνδυασμού εντελώς εξαιρετικών περιστάσεων (πόλεμος, ήττα, οικονομικό κραχ, επαναστατική επίθεση των μαζών κλπ), τα μικροαστικά κόμματα, κι εδώ περιλαμβάνονται οι σταλινικοί, μπορεί να πάνε πιο μακριά απ' ό,τι τα ίδια θέλουν στο δρόμο του σπασίματος των δεσμών τους με τη μπουρζουαζία. Όπως και να 'χει, ένα πράγμα είναι πέρα από κάθε αμφιβολία: ακόμα κι αν αυτό το ενδεχόμενο, το ελάχιστα πιθανό, γινόταν μια μέρα κάπου πράξη, και μια κυβέρνηση «εργατών και αγροτών» με την έννοια που υποδείξαμε πιο πάνω, εγκαθιδρυόταν στην πραγματικότητα, αυτή δε θα αντιπροσώπευε παρά ένα σύντομο επεισόδιο στο δρόμο της αληθινής διχτατορίας του προλεταριάτου.

Είναι, ωστόσο, ανώφελο να χανόμαστε σε συγκυρίες. Η ζύμωση γύρω από το σύνθημα της «κυβέρνησης εργατών και αγροτών», διατηρεί κάτω απ' όλες τις συνθήκες μια τεράστια παιδαγωγική αξία. Κι αυτό δεν είναι τυχαίο: το γενικευμένο αυτό σύνθημα ακολουθεί πέρα για πέρα τη γραμμή της πολιτικής ανάπτυξης της εποχής μας (χρεοκοπία και αποσύνθεση των παλιών αστικών κομμάτων, χρεοκοπία της δημοκρατίας, άνοδος του φασισμού, αυξανόμενη επιθυμία των εργατών για μια πιο δραστήρια και πιο επιθετική πολιτική). Είναι γι' αυτό που το καθένα μεταβατικό σύνθημά μας πρέπει να οδηγεί σ' ένα και το ίδιο πάντα πολιτικό συμπέρασμα: οι εργάτες πρέπει να σπάσουν τους δεσμούς τους με όλα τα παραδοσιακά κόμματα της μπουρζουαζίας για να εγκαθιδρύσουν, από κοινού με τους αγρότες, τη δική τους εξουσία.

Είναι αδύνατο να προβλέψουμε ποια θα 'ναι τα συγκεκριμένα στάδια της επαναστατικής κινητοποίησης των μαζών. Τα τμήματα της 4ης Διεθνούς πρέπει να προσανατολίζονται με κριτικό τρόπο σε κάθε νέο στάδιο και να λανσάρουν συνθήματα που στηρίζουν την τάση των εργατών σε μια ανεξάρτητη πολιτική, να βαθαινούν τον ταξικό χαρακτήρα αυτής της πολιτικής, να συντρίβουν τις ρεφορμιστικές και πατσιφιστικές αυταπάτες, να ενισχύουν το δεσμό της πρωτοπορίας με τις μάζες και να προετοιμάζουν το επαναστατικό πάρσιμο της εξουσίας.